

Doslej je bila še vedno neka vez med nama . . .

Dokler me je obsevalo nebeško solnce s svojimi čistimi in
očiščujočimi žarki, dokler sem srkal vase še neokuženi vzduh iz sinjih
nebeških višav, moje misli niso mogle oskruniti tvojega spomina...

O, kolikrat sem klečal v mislih pred tvojo milo podobo in
molil . . . molil k njej, kakor se moli k Bogu! . . .

Poslej bi bila vsaka misel nate greh!

Poslej smem misliti samo še na svojo zavrženost in na svojo
bol . . .

Ne, niti spominjati se nočem več tebe! Preveč si mi sveta!...
Pri živem Bogu ti prisegam, da zatrem v svojem srcu vsako misel,
ki bi se oklepala tebe! . . . — —

Ne boj se, ti ponosita, ti krasna, ti neomadeževana! Pred
mojimi mislimi, pred mojimi željami si poslej varna! —

Zdravstvuj, Gabrijela!

Blagoslovljena vsaka tvoja stopinja! Naj izlije nebo nate vso
svojo srečo! . . . Sladek mir tvoji blagi duši!

Zdravstvuj, Gabrijela, zdravstvuj!

Pozabi me, kakor pozabim jaz tebe! — — —

* * *

Preiskovalni sodnik je zaprl drobno knjižico in globoko je
vzdihnil.

Sedel je še nekaj časa in strmел v nasprotni zid. Potem pa je
vstal, stopil k oknu in žalostno je zrl venkaj . . .

Zrl je venkaj, kakor bi iskal rešitve . . . kakor bi si želel biti
daleč stran . . .

Prvič v življenju mu je bilo žal, da si ni izvolil drugega poklica...

— ♦ —

K a m.

Kam neseš, ljubica ti,	Jaz jo nocoj spoznam,
to hrepenečo daljo svojih oči,	zato se teman udam,
to sladko vrečo opojnih dni —	zato se viharjem prodam,
Kam neseš jo, ljubica ti?	ne vedoč kod ne kam.

Milan Pugelj.

